

Fata de la Cozia

Dimitrie Bolintineanu

Trâmbița răsună sus pe coasta verde;
Armia lui Țepeș printre brazi se pierde.
- "Iată! strig vitejii, mândrul căpitan
Ce-a ucis cu mâna-i pașa musulman!"

Domnul îl sărută și cu bucurie:
- "Spune-mi, vrei tu aur, ranguri sau soție?
Dacă vrei avere, da-ți-voi cât vei vrea;
Dacă vrei soție, da-ți-voi fata mea!"

- "Doamne! nu voi aur, nici onori deșarte:
N-am venit în lupte sa-mi trag așa parte;
Plângerile țării brațul mi-a-narmat;
Pentru-a ei scăpare astăzi m-am luptat.
Iar de este vorba să-mi dai soțioară,
Află că eu însumi sunt o fetișoară!"

La aceste vorbe junele frumos
Coiful își aruncă, păru-i cade-undos.
Toată adunarea vede cu răpire
O fetiță dulce ca o fericire.
Domnul se răpește de mândrețea ei.
- "Care din boierii-mi vrei bărbat să iei?"

- "Doamne, zise fata, vrei să fiu soție
Unui din ostașii care-mi place mie?
Toți sunt bravi la luptă, nu ma îndoiesc;
Însă pe-al meu mire voi să îl iubesc."

Domnul fiu s-aruncă l-ale ei picioare
Și cu o vorbire dulce rugătoare:
- "Fii a mea domniță și îți jur pe cer
Pentru tine-n lume să trăiesc, să pier!"

La aceste vorbe tânăra fecioară
Rumenind la față ca o rozișoară:
- "Dacă vei iubirea-mi să o dobândești,
Pentru țară, doamne, să mori, să trăiești!"